

[Viggo Starcke.]

således at ejeren efter inflationen kommer til at eje en større andel af selve realværdien. I hvert fald kan man sige med sikkerhed, at de stigende jordværdier ikke tilhører jordejerne.

Så er der bygningerne. Der har retsforbundet allerede stillet forslag om, at beskatningen af bygninger igennem ejendoms-skylden ikke skal forhøjes ud over det nuværende, men skal fastlåses, noget, som allerede blev foreslået i grundskyldskommissionens betænkning. Det, som fra det radikale venstres side gennem det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i går blev foreslået, nemlig at bygningsfradragene skulle forhøjes, er langt fra effektivt nok. Det, vi skal hen til, er, at afgifterne på bygninger ikke må gå i vejret.

Den formue, som folk har, kan de for en del investere. Kapitalen anbringes dels i maskiner, dels i skibe, dels i biler og bygninger, dels i store forretninger, men her kommer aktieselskabsskatterne ligesom de stramme afskrivningsregler til at virke hårdt på selve investeringen. Aktieselskabsskatterne, der udgør ca. 400 mill. kr. om året, kommer på denne måde til at hæmme det produktive arbejde.

Kreditindskrænkningen og den kæmpehøje rente — Danmark har den højeste rente, vi nogen sinde har haft, den højeste rente i Europa — alt dette har medført, at mange små virksomheder må give op, og at nye virksomheder vanskeligt kan komme i gang, og det går ud over befolkningen, når man ikke kan skabe nye virksomheder, hvor nye hænder kan komme til at bestille noget. Samtidig har den høje rente virket ødelæggende på realkreditsystemet; den er med til at fordyre byggeriet og virker som en privat skat på indlåns- og udlåns-kapitalen, idet de mennesker, der skal låne, må betale den høje rente. Der finder meget store kurstab sted. Kreditforeningsobligationer udstedt i 1950 af Østifternes Kreditforening er således i løbet af kort tid faldet i kurs fra $98\frac{3}{4}$ til 74. Det har den ulykkelige virkning, at statslånet automatisk forøges, derigennem forøges automatisk den højtærede finansministers overtræk i nationalbanken, og inflationen fremmes yderligere, samtidig med at en stor del af

vejfondens motormillioner og den tvungne opsparings midler sandsynligvis opluges.

Tolden er også en skat, en lumsk skat, som indbringer statskassen ca. 150 mill. kr., samtidig med at den i form af toldbeskyttelse giver de toldbeskyttede virksomheders fabrikanter og aktionærer et beløb af mindst samme størrelsesorden. Den toldbeskyttede industri har altid rejst krav, og den toldbeskyttede industri har altid forlangt, at landbruget skal levere billig mad til industrien, men industrien vil til gengæld have det privilegium at have lov at lave dyre varer til landmændene. De fleste ministre i Danmark jamrer, når andre lande generer den danske eksport med told og restriktioner. Disse fremmede lande hindrer deres egen befolkning i at købe gode, billige varer, som befolkningen gerne vil have, og der er ingen grund for os til at gøre de andres dumheder efter. Told og restriktioner er ikke et privat anliggende, er knap nok et nationalt anliggende, for den slags foranstaltninger kommer til at virke som en slags økonomisk krigserklæring, som en slags unneutral handling, over for andre nationer.

Planerne om at skabe et europæisk fællesmarked må imødeses med levende interesse, selv om disse planer ser ud til at lide af den store skavank, at man i hvert fald i første omgang vil holde landbrugsprodukterne udenfor. Det er meget tåbeligt at gøre dette, og det er særlig tåbeligt af England, hvor den billige mad er et meget vigtigt råstof i den betrængte engelske industri. Men planerne om et europæisk fællesmarked må bevirke, at man reviderer sin indstilling til forhandlingerne om et nordisk fællesmarked, særlig fordi landbrugsprodukterne også her vil være undtaget. Det er forkert at sysle med de små ting, når der viser sig muligheder for at få de store fremskridt. Vi har den indstilling, at Danmark måske er det land i verden, der bedst kan vise et godt eksempel. Vi har i forvejen den laveste gennemsnitlige toldbeskyttelse i verden, uden at det har skadet os, og vi er det land i verden, der er mest interesseret i fri import. Ja men så lad os dog, sådan som retsforbundet har foreslået det, aftrappe vor egen toldbeskyttelse, og gør